

1 Šťastie je len v našich rukách

PRÍBEH JEDNEJ RODINY, KTORÁ SA ROZHODLA ZMENIŤ SVOJ ŽIVOT

Poznáte to, muž je od rána v práci. Vy ste sama s deťmi a už tretí deň vám slúbil, že príde na večeru, ale opäť volá z práce... nič z toho. Termíny sú termíny, žiť treba z peňazí, nie z lásky... Takto to ide stále dookola a dookola, až kým raz pohár síl nepretečie. Napokon precitnete unavení z práce, z detí, zo života a pýtate sa – čo je to za život? Presne to sa stalo aj nám. No rozhodli sme sa to zmeniť. Prvá zmena bola zmena prostredia. Na tri mesiace sme odišli dobrovoľničiť na opačný koniec sveta – na novozélandské ekofarmy.

NÁŠ ŠIALENÝ ŽIVOT

Naše prvé randenie, prvé spoločné roky boli plné bláznivých výmyslov. Adrenalinové športy, potulky po horách, cestovanie do „nebezpečných krajín“. Neustále sme prevapovali naše okolie, až do momentu, kým nás pre zmenu neprekvapil Boh – počali sme nášho prvého syna. Doktor mi tvrdil, že je to zázrak alebo Božia vôľa... Náš nespítaný život sa odrazu zmenil na rodinný. Užívali sme si spoločné chvíle, detský smiech aj čaro samoty, na ktorej sme bývali. Všetko sa však začalo pomaly naštrbovať. Nároky na život začali stúpať. Nie ani tak preto,

že sme nemali dost, ale preto, že väčšina žije inak. Naši kamaráti bývali v rozľahlých bungalovoch, jazdili na nových autách, cez víkend chodili za zábavou do nákupných centier. Skúšali sme nájsť zlatú strednú cestu. Aj z praktických dôvodov sme sa presťahovali zo samoty v Maďarsku na slovenskú dedinu, kúpili lepšie auto a začali sa naháňať za „lepším“ životom. Žili sme pre budúcnosť a nie prítomnosť. Detstvo našich detí nám utekalo pomedzi prsty. Po náročnom roku sme precitli. Mój unavený muž sa ma pýtal, či je toto skutočne to, čo chceme... Od toho momentu sme prehodili výhybku a zmenili

POŠLI
TO ĎALEJ
NÁŠ SVET
Z PRVEJ
RUKY

VIZITKA:

Ján Matúš (31) je stavebný inžinier a Zuzana (28) je novinárka. Majú dvoch synov – trojročného Jakubka a dvojročného Maroška. Spolu tvoria rodinu, ktorá sa rozhodla reštartovať svoj život a odísť na tri mesiace dobrovoľničiť na opačný koniec sveta – na novozélandské ekofarmy. www.lifereset.sk

smer na cestu, ktorou sme kráčali predtým. Žiadalo si to, ale nájsť nové riešenia.

PRÁCA ZA PÁNBOHZAPLAŤ

Skúšali sme sa zastaviť a nájsť pokoj a čas pre rodinu doma. *Mission Impossible!* Kolotoč účtov, spokojných klientov, požiadaviek nám nedal vydýchnuť. Celá naša rodina potrebovala poriadne zresetovať, vypnúť, oddýchnuť si. Padol návrh – poďme preč, vyvetrať si hlavy a prísť na nové myšlienky. Sprvu sme mysleli, že vycestujeme do nádherného a vyspeleho Švajčiarska za prácou. No poznáte to – potiahni dlhšie a dostaneš príplatok, príď aj cez víkend a zarobíš viac – opäť by to bolo o tom istom. Pracovať sme chceli, lebo iba po dobre odvedenej robote, po plnohodnotnom dni, má život zmysel. A tak sme sa rozhodli pracovať len za *pánbohzaplať*. ☺

Na ekofarmách boli deti v neustálom kontakte s prírodou.

Zapojili sme sa do medzinárodnej siete dobrovoľníkov a farmárov www.wwoof.net. Sieť združuje ekofarmy na celom svete, ktoré dobrovoľníkom ponúkajú za štvorhodinovú výpomoc nocľah a jedlo, bez nároku na finančné ohodnotenie. Myšlienkou *wwoofingu* je medzikultúrna výmena a odovzdávanie skúseností s ekologickými postupmi na farmách. Sami máme záhradu, na ktorej pestujeme zeleninu, ovocie a chováme zvieratá. Nebolo preto pochýb, že *wwoofing* je pre nás správna voľba ako spoznať krajinu, ľudí a niečo nové sa naučiť.

Jakubko "predáva bio zeleninku a ručne vyrobené náradie", rovnako ako ostatní dobrovoľníci na trhu Awahfarmi.

MIESTO ŠVAJČIARSKA ROVNO NA KONIEC SVETA

Náš projekt životného reštartu sme pocitovo pripravovali tri mesiace. Z rešeršu krajín sme zistili, že najviac by nám prospelo, odísť do tretej najbezpečnejšej krajiny sveta, s druhým najochotnejším a najpomocnejším národom na svete, ktorú pre veľký počet farmárov nazývajú aj najväčšou farmou sveta. (Podľa prieskumu, ktorý sledoval ochotu, nápomoc a množstvo dobrovoľníckych aktivít – Výsledok *World Giving Index survey* – organizovaného UK-based Charities Aid

Foundation, www.nzherald.co.nz, a podľa prieskumu miery kriminality <http://www.visionofhumanity.org> 2013 podľa Global Peace Index porovnávali 162 krajín.) Táto krajina sa volá Nový Zéland a nachádza sa na opačnej strane našej planéty. Ak už zmeny, tak poriadne!

Vycestovať s celou rodinou na Nový Zéland nie je vôbec lacná záležitosť. Začali sme preto hľadať sponzorov. Nikto však nebude financovať projekt len z dobročinných pohnutí. Sponzoruje sa o propagácii a budovaní pozitívneho imidžu. Keďže

Naši dvoj a trojroční chlapi s nami precestovali 7000km, vystriedali sedem ekofariem a spoznali desiatky nových kamarátov ☺ Našej rodine dobrovoľníčenie na Novom Zélande veľmi pomohlo. Teraz sme iná rodina ako predtým.

Najmenší dobrovoľník na farme River Pa nám pomáha vyčistiť políčku na zeleninu.

som novinárka, zriadili sme novinársky blog www.lifereset.sk, na ktorom sa s našimi zážitkami celý čas delíme s tisíckami čitateľov. Vznikol priestor na propagáciu sponzorov – cestovnej agentúry Student Agency, ktorá nám uhradila dokonca nadštandardné letenky pre celú rodinu na Nový Zéland, Exisportu, ktorý nás vyzbrojil do tejto outdoorovej krajiny. Náš ekoprojekt podporilo aj slovenské ekohos-

podárstvo Sema HŠ s.r.o.. Vďaka nim vníkol príbeh jednej rodiny, ktorá sa rozhodla zmeniť svoj život.

DOBRODRUŽNÝ ŽIVOT DOBROVOLNÍKOV

Podarilo sa nám na tri mesiace vycestovať a prežiť pestrý a dobrodružný život na Novom Zélande. Každý týždeň sme menili farmy. Raz sme bývali v luxusnom dome na pláži len pre nás, inokedy v malej chatke alebo v triede starej školy. Aj práca bola vždy iná. Vyskúšali sme si stavať ekodom, sadiť maorské zemiaky, starať sa o čučoriedky, ktoré je tu umenie vypestovať, kým tie naše si rastú samé v lese. Najviac zábavy sme si užili na farme so zvieratami pri Wellingtone. Naučili sme sa dojiť kravu, deti kŕmiť sliepky a vyskúšali sme si aj zaháňanie oviec do košiara. Pracovali sme na malých rodinných farmách, veľkom hospodárstve a skúsili sme si aj život v permakultúrnych komunitách. Keďže práca trvala najviac päť hodín, celý

Práca s deťmi bola zábava a ich prítomnosť si užívali aj ostatní dobrovoľníci.

Dobrovoľníctvo je o dobrej vôli ako farmárov, tak dobrovoľníkov. Nikto nesledoval čas, výkon alebo denné limity. Každý pracoval najlepšie ako vedel. Rovnako aj my s našimi deťmi. Práca pri komentároch nášho trojročného Jakubka rýchlo ubehla. Pozor sme museli dávať na dvojročného Maroška, ktorý ešte celkom nechápal, čo má robiť. Namiesto sadenia nám neraz pozberal nezrelú úrodu. J Samozrejme, ich dopoludnia neboli len o práci s nami. Väčšinu času sa prehrali zbieraním chrobáčikov, rýpaním sa v zemi, naháňaním či hádzaním lopty. Nepotrebovali drahé hračky a vyhrali sa hodiny. Celé tri mesiace sme mohli sledovať každodenné pokroky našich detí. Zapojili sme ich do diania, do reálneho a praktického života, a to tým že pracovali s nami. Pozorovali nás a učili sa ako funguje život rastlín, zvierat aj rodín...

Kým my sme museli kvôli tomu vycestovať na opačný koniec sveta, pre novozélandské rodiny je to samozrejmosť. Viac sa však o Novozélandčanoch, kiwirodinách a našom dobrovoľníckom živote dočítate v druhom diele Príbehu jednej rodiny na budúci mesiac.

Zuzana Matúšová Girgošková
www.lifereset.sk

V ekodomčeku sa deti radi "zašili" a rozprávali si svoje tajomstvá.

zvyšok dňa sme mali na zábavu a výlety s deťmi. Na spoločný čas, ktorý nám na Slovensku chýbal. *Wwoofingom* sme precestovali 7 000 kilometrov, sever Južného ostrova a Severný ostrov krížom celý. Nahliadli sme do života rodín, ktoré nás hostili a spoznali bežný život Novozélandčanov. Keďže sú veľmi vlúdny a liberálnym národom, v mnohom sme sa inšpirovali. Najmä v pohľade na rodinu, deti, aj domácnosť a, samozrejme, na farmárčenie.

NAŠE DETI FARMÁRČENIE MILUJÚ

Pred odchodom sa nás ľudia pýtali, ako chceme pracovať s deťmi. Odpoveď bola jednoduchá – no predsa s nimi. Každý deň sme s nimi vybehli do záhrad, skleníka alebo na stavbu ekodomu a pomáhali farmárom s prácou. Pri výrobe nepálených tehál sa krpci capkali v hline. Ostali v nej odtlačky malých rúk našich chlapcov, ktorí aj takto priložili ruku k dielu. ☺

Jakub a Maroško nám pomáhajú nosiť tehly z nepálenej hliny na stavbu ekodomu.

